

Arrest

nr. 56 317 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 17 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DASGUPTA, die loco advocaat A. CLAESSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U zou over de Indische nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Khod, Jammu- Kashmir. U zou vlak bij de Pakistaans- Indische grens wonen. Uw boerderij zou vaak door vreemdelingen bezocht worden. Het zou hier om gangsters kunnen gaan, maar ook om infiltranten van over de Pakistaanse grens. Deze mannen zouden geregeld voedsel geëist hebben van uw familie. Hierdoor zou de lokale politie u en uw vader geregeld verhoord hebben, maar jullie zouden enige band met deze vreemdelingen ontkend hebben. Hierdoor gefrustreerd zou u in augustus 2007 twee van deze vreemdelingen met een stok geslagen hebben. Enkele maanden later zou u op een pelgrimstocht geweest zijn. Toen u de volgende dag terugkwam zou uw huis vernield zijn bij een explosie. Hierbij zou uw hele familie omgekomen zijn. Het leger zou de lichamen geborgen hebben en de politie zou een

onderzoek verricht hebben. Enkele dagen later zou u gearresteerd zijn door de lokale politie. Ze zouden u mishandeld hebben en men zou u beschuldigd hebben van wapensmokkel. Een vriend van uw vader zou u aangeraden hebben om uw dorp te verlaten. U zou meer dan een half jaar in de stad Jammu verbleven hebben. Hierna zou u drie maanden in Delhi verbleven hebben. U zou vernomen hebben dat de politie u zocht. In augustus 2008 zou u een vlucht naar Moskou genomen hebben. Hierna zou u na een verblijf in Moskou doorgereisd zijn naar België. In juni 2009 diende u een asielaanvraag in. U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo mag er vooreerst twijfel geuit worden bij uw bewering recent uit Jammu- Kashmir afkomstig te zijn. Hoewel u beweerde sinds uw geboorte in 1966 tot uw vertrek uit de regio in 2007, altijd in Khod gewoond te hebben, kon u slechts drie buurdorpjes bij naam noemen (gehoorverslag CGVS p. 2). U kende geen enkel district in Jammu- Kashmir bij naam, en buiten de stad Jammu, kon u geen enkele andere stad noemen. U beweerde minstens eenmaal per jaar de bus naar Jammu te nemen om op bedevaart te gaan, maar u kon de route tussen uw dorp en Jammu niet beschrijven, noch wist u waar in Jammu de bus aankwam (gehoorverslag CGVS p. 3). U verklaarde een half jaar ondergedoken te zijn in de stad Jammu, maar u kon zelfs niet bij benadering zeggen waar in de stad (straat, wijk,...) u verbleef (gehoorverslag CGVS p. 2). U beweerde dat de periode dat u ondergedoken leefde in Jammu (vanaf eind 2007) de eerste maal was dat u in deze stad was en daardoor zou u niet weten waar u verbleef. Dit komt echter niet overeen met uw andere verklaringen waaruit blijkt dat u jaarlijks vanuit Jammu de bus nam naar uw pelgrimsoord (gehoorverslag CGVS p. 3). Er mag dus ernstig getwijfeld worden aan uw bewering uw hele leven in Khod, Jammu gewoond te hebben, temeer daar u over geen enkel document beschikt dat deze bewering zou kunnen ondersteunen. Daar er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw recente afkomst uit Jammu, komt de algemene geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees die hier logischerwijze uit voortvloeit, ook in gevaar.

Dit blijkt ook uit andere vaststellingen. Zo blijft u uiterst vaag over de aanklacht die u beweert te moeten vrezen. Zo beantwoordde u de vraag of er ooit enige vorm van aanklacht of arrestatiebevel tegen u bestaan zou hebben, in eerste instantie negatief (gehoorverslag CGVS p. 5). Later tijdens uw gehoor beweerde u dan weer dat u door de politie beschuldigd werd van wapenhandel, maar u zou niet zeker weten of er ook een officiële klacht zou bestaan (gehoorverslag CGVS p. 7). Gezien deze onzekerheid kan van u verwacht worden enige moeite te doen om zeker te weten of u al dan niet officieel vervolgd wordt door de Indische autoriteiten, maar u deed geen enkele moeite om dit te achterhalen (gehoorverslag CG VS p. 7). Geconfronteerd met de mogelijkheid van het contacteren van een advocaat om meer te achterhalen, haalde u aan dit uit tijdsgebrek niet gedaan te hebben. Daar u echter na de explosie die uw huis vernietigde (waarvan u de datum niet exact kunt aanhalen, gehoorverslag CGVS p. 6), nog een half jaar in Jammu en drie maanden te Delhi verbleef, had u meer dan genoeg tijd om enkele stappen te ondernemen. De vaststelling dat u hiertoe geen enkele moeite heeft gedaan, breekt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees verder af. Voorts verklaarde u dat de politie u zou zoeken na het vertrek uit uw dorp, maar opnieuw deed u geen moeite om te achterhalen waarom u gezocht zou zijn. Gevraagd of u zelf naar de autoriteiten bent gestapt ter opheldering van de situatie, gaf u aan dat dit onmogelijk is daar u betrokken zou zijn in een valse aanklacht wegens wapenhandel (gehoorverslag CGVS p. 7). Daar u voordien echter duidelijk had aangegeven niet zeker te weten of u ooit aangeklaagd werd, kan het hier om niet meer dan een weinig gefundeerd vermoeden gaan. U kan dan ook geen enkel bewijs voorleggen dat uw bewering gezocht te worden door de lokale politie, zou kunnen staven. Gezien uw gebrekkige kennis over uw aanklacht en uw weinig bereidwillige houding om meer te weten te komen over deze aanklacht, kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering een gegronde vrees voor vervolging door de Indische autoriteiten te moeten koesteren.

Voorts komt uw vluchtroute ook weinig geloofwaardig over. U verklaarde een vlucht van Delhi naar Moskou genomen te hebben, waarna u over land naar België reisde. U wist echter niets van het paspoort dat u tijdens uw vlucht gebruikte, noch kon u enig detail verschaffen van uw route tussen Moskou en België (zoals doorkruiste steden of landen) (gehoorverslag CGVS p. 4). Daar identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden behoren tijdens een internationale vlucht, zou u toch minstens enkele details van uw gebruikte paspoort moeten kennen. Dat alles afhing van uw reisagent, die alles regelde, is onafdoende als verklaring. Indien u tijdens een identiteitscontrole immers betrapt werd, zou zijn gehele smokkelroute gevaar lopen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vluchtroute, die ook op geen enkele manier wist te staven. Daar uw recente afkomst uit uw beweerde geboorteregio ongeloofwaardig is net als uw beweerde vrees voor vervolging, maakt u

niet aannemelijk nood te hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Tenslotte dient opgemerkt dat u niet in het bezit bent van enig identiteits- en/ of reisdocument, waardoor uw identiteit en/ of reisweg niet kunnen worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1 A2 van de Conventie van Genève in samenlezing met de artikelen 48, 49 en 52 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich voorts tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen en het geven van een analyse van de vluchtelingendefinitie.

2.2. De Raad ziet vooreerst niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen zijn geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.3. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de motiveringsplicht en van artikel 3 van de Wet inzake de motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker analyseert de bestreden beslissing en benadrukt dat hij van zeer eenvoudige komaf is en geen contacten had met de buitenwereld. Hij stelt niet meer aan de nodige documenten te kunnen geraken die zijn identiteit bewijzen daar zijn familie is vermoord. Hij stelt geen voorbereidingen te hebben getroffen daar hij niet wist waar hij ging terechtkomen.

2.4. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027).

In casu verwierp de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag omdat (i) verzoeker zijn afkomst uit Jammu niet aannemelijk maakte, (ii) verzoeker bijzonder vaag bleef over de aanklacht die tegen hem was opgesteld en hij geen initiatief heeft genomen zich daarover te informeren, (iii) verzoekers vluchtroute ongeloofwaardig is en (iv) hij zijn identiteit niet kan aantonen.

Verzoeker tracht zijn gebrekkige kennis over Jammu te rechtvaardigen door te verwijzen naar zijn eenvoudige afkomst en het feit geïsoleerd te hebben geleefd. Dit is geen afdoende verklaring. Het is

immers niet kennelijk onredelijk dat de Commissaris-generaal aan de verzoekende partij, ongeacht haar opleiding, ter zake de gegevens heeft gevraagd die in de bestreden beslissing zijn aangehaald. Uit vaste rechtspraak blijkt immers dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en zijn dagelijkse leven aldaar (RvS 15 januari 2003, nr. 114.475; RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis mocht de Commissaris-generaal in redelijkheid afleiden dat de verzoekende partij niet het bewijs leverde van haar beweerde herkomst. Verzoekers gebrekkige kennis over Jammu klemt des te meer nu verzoeker ook geen begin van bewijs van zijn identiteit kan neerleggen. Verzoeker toont derhalve geenszins aan afkomstig te zijn uit Jammu. Aan zijn asielrelaas dat onlosmakelijk met zijn afkomst verbonden is kan bijgevolg evenmin enig geloof worden gehecht. Aangaande de bewering van verzoeker dat hij aan geen documenten kan geraken die zijn identiteit aantonen of zijn asielrelaas ondersteunen "omdat hij geen familie meer heeft" merkt de Raad op dat verzoeker gedurende acht maanden bij een vriend in Jammu verbleef (gehoorverslag, 2) en hij niet aannemelijk maakt waarom hij niet via laatstgenoemde of via zijn oom die zijn vlucht geregeld heeft, documenten kan opvragen. Verzoeker heeft ook nagelaten deze personen te contacteren. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met zijn thuisbasis om te vernemen hoe zijn persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat hij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse in zijn situatie en doet afbreuk aan de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure en verzoeker toont niet aan dat hij ernstige en volhardende pogingen heeft ondernomen om alsnog bewijsstukken te verkrijgen. Verzoeker toont derhalve geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan.

2.5. Om voor subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen tenslotte, moet de verzoekende partij het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade aantonen in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift echter na ook maar enig element aan te brengen omwille waarvan hij in aanmerking zou kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de vreemdelingenwet zodat de Raad derhalve niet kan overgaan tot een beoordeling dienaangaande.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER